

Arrest

nr. 302 417 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 12 oktober 2021 aan in België. Zij dient op 13 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van Afghaanse origine en hangt u de soennitische islam aan. U bent geboren en getogen in Khazana Camp, een nederzetting voor Afghaanse vluchtelingen nabij de stad Peshawar. Daar hebt u uw hele leven gewoond bij uw ouders, uw twee zussen en uw drie broers. U ging nooit naar school maar volgde wel gedurende zo'n half jaar religieuze lessen in de moskee, waardoor u kunt lezen (maar niet schrijven) in het Pasjtoe. Daarnaast werkte u enkele dagen per week in Ashnegheri, een verderaf gelegen stad, in een winkel waar gordijnen en autozetels verkocht werden.

Uw beide ouders werden geboren in Goj, een dorp in het district Kama (provincie Nangarhar) in Afghanistan. Nog voor uw geboorte verhuisden zij naar Pakistan, enerzijds vanwege de oorlog en anderzijds vanwege een vijandschap tussen uw vader en enkele dorpingen die tevens familieleden van jullie zijn. Op een dag werd een neef van uw vader doodgeschoten in het dorp om een reden die jullie niet bekend is. Aangezien uw vader erg goed met hem optrok, werd hij door enkele (nauwere) verwanten van het slachtoffer beschuldigd van de moord. Er vond een vergadering plaats met de ouderen maar die leverde niets op, waarna uw gezinsleden eerst naar de stad trokken en zich vervolgens in Pakistan gingen vestigen. Jullie zijn er allen geregistreerd als vluchtelingen. Heden hebben uw vaders vijanden (die aldus ook uw verre verwanten zijn) zich bij de taliban gevoegd en zijn zij nog steeds uit op wraak. Niet alleen zijn zij al enkele keren naar Peshawar gekomen, weliswaar zonder jullie kamp te betreden, ook hoort jouw vader via zijn broers in Goj dat hij zeker niet mag terugkeren.

Verder is het leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan erg moeilijk daar men in die hoedanigheid niet kan werken, geen medische behandeling krijgt naar behoren en evenmin voorzieningen ontvangt zoals gas en elektriciteit, dit in tegenstelling tot Pakistaanse burgers. Uw gezin werd er ook slachtoffer van overstromingen, waardoor jullie woonst in het kamp vernield raakte. Zelf werd u drie of vier keer opgepakt door de Pakistaanse politie vanuit uw werkplek omdat u uit Afghanistan kwam, ook gebeurde het dat zij u 's nachts arresteerden onderweg naar huis. Zij hielden u telkens zo'n twee nachten vast, namen uw geld af en lieten u daarna terug vrij.

Gezien het door de houding van de Pakistaanse politie niet meer mogelijk was om te werken en u de enige was die geld binnenbracht voor het gezin, besloot u het land te verlaten zodoende een betere toekomst voor hen te zoeken. U bekostigde uw reis met de steun van uw vader, uw schoonbroer en uw voormalige baas. Met behulp van een smokkelaar reisde u over land via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Tsjechië en Duitsland naar België waar u na ongeveer 7 maanden aankwam. Op 13 oktober 2021, twee dagen na uw aankomst in het Rijk, bood u zich aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deed u er een verzoek om internationale bescherming. U verklaarde minderjarig te zijn.

Zo'n drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud plaatste u een verhaal op Facebook met een foto en video van uzelf in België met een fles alcohol in de hand. Enkele Afghanen en Pakistanen uit uw vriendenlijst hebben dat gezien en één van hen rapporteerde hierover aan uw vader en oudste broer. Deze laatste is imam in de moskee. Momenteel wordt er in het kamp in Pakistan gezegd dat u een ongelovige bent geworden, ook willen uw vader en broer niet meer met u spreken.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, vreest u te worden vermoord door de vijanden en verre familieleden van uw vader. In het geval van een terugkeer naar Pakistan vreest u de gevaarlijke toestanden met de plaatselijke politie alsook de barre economische situatie.

Ter staving van uw verklaringen diende u volgende documenten in: uw Pakistaanse Proof of Registration (PoR)- kaart (origineel), de PoR-kaarten van uw gezinsleden (kopieën), foto's en een video van het vluchtelingenkamp na overstromingen en de verblijfskaart van een Afghaanse vriend die in België woont (kopie).

Mits de vaststelling dat uw PoR-kaart vermeldt dat u geboren werd op 01/01/2001 verzocht het CGVS na uw persoonlijk onderhoud aan de Dienst Voogdij om uw leeftijd te wijzigen en u als meerderjarige te registreren. Dit gebeurde effectief op 29 maart 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder werd door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u doorheen uw asielpcedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw herkomst en uw asielmotieven. Ten tijde van uw initiële interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u geboren bent in het district Kama in de provincie Nangarhar in Afghanistan en daar uw hele leven doorgebracht heeft. U liet ook optekenen dat u in een kruidenierszaak van uw familie werkte en dat de taliban u daar kwam bezoeken met het gebod om een tas met wapens in bewaring te houden. U lichtte de autoriteiten in, waarna de taliban het op u gemunt had, reden waarom u Afghanistan moest verlaten. Nog verklaarde u bij DVZ dat u samen met uw oudste broer het land verliet en dat u hem onderweg bent kwijt geraakt tussen Iran en Turkije (zie verklaring DVZ en CGVS-vragenlijst ingevuld op de DVZ). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u over al deze zaken te hebben gelogen: u bent geboren en getogen in Pakistan als kind van Afgaanse vluchtelingen, en u hebt zelf nooit voet gezet in Afghanistan (zie notities persoonlijk onderhoud [voorts "CGVS"] p.4-6). U verliet uiteindelijk Pakistan vanwege financiële problemen, zo verklaarde u, en u reisde alleen richting Europa (en niet samen met een van uw broers) (CGVS p.14, p.16-17). Dat u bij aanvang van uw asielpcedure bewust leugenachtige verklaringen aflegde, ondermijnt reeds op fundamentele wijze uw nood aan internationale bescherming. Temeer uw uitleg hiervoor niet kan overtuigen. Zo stelt u dat u aanvankelijk door andere Afghanen werd misleid, maar kort voor uw onderhoud op het CGVS het advies kreeg van een ver familielid om toch de waarheid te vertellen (CGVS p.4-5). Het CGVS wijst er echter op dat u heden ook een vrees uit in geval van een terugkeer naar Afghanistan, met name jegens de taliban die uw familie valselijk zou beschuldigen voor de moord op een van uw vaders dorpelingen (CGVS p.16, p.20-23; zie infra), hetgeen toch ernstige feiten zijn. Indien deze werkelijk voorgevallen zijn en u hierdoor niet terug zou kunnen naar Afghanistan, uw land van nationaliteit (zie infra), had u hier ongetwijfeld melding van gemaakt bij DVZ ongeacht het misleidende advies van derden. U werd toen immers ook al gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS-vragenlijst). Bovendien kan het CGVS zich er niet van vergewissen dat u op het persoonlijk onderhoud van plan was om wel 'alle waarheid te zeggen' (CGVS p.4), daar u zich ook toen voordeed als minderjarige terwijl dit in tegenstrijd is met de door u neergelegde documenten. Concreet verwijst het CGVS ter zake naar de motivering vervat in haar verzoek aan de Dienst Voogdij om uw geregistreerde leeftijd te wijzigen: " De jongere werd op 26 november 2021 door uw dienst als minderjarige geïdentificeerd. Uit het leeftijdsonderzoek bleek dat betrokkene op 29/10/2021 een leeftijd had van 15,1 jaar met een 95% predictie-interval tussen 11,7 en 19,0 jaar en een kans van 6% dat hij ouder dan 18 jaar zou zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 februari 2023 verklaarde betrokkene geboren te zijn te Peshawar, Pakistan. Hoewel hij volhardt in zijn leeftijd – zijn vader zou hebben gezegd dat hij ongeveer 15 of 16 jaar was bij zijn vertrek – legt hij een originele POR-kaart neer met geboortedatum 01/01/2001. Geconfronteerd met het leeftijdsverschil, haalde betrokkene louter aan 'dat ze gewoon een foute datum hebben opgeschreven'. Deze verklaring overtuigt niet: er kan aangenomen worden dat de Pakistaanse autoriteiten ook wel een leeftijdsverschil van ruim 4,5 jaar zouden opmerken, temeer aangezien het een jong kind betrof, en daarenboven is betrokkene in Pakistan zelf geboren. Bovendien kent betrokkene zijn eigen geboortjaar niet. Op de POR-kaart staat voorts dat deze geldig was tot 31/12/2015. Op dat moment zou betrokkene volgens zijn beweerde geboortedatum 9 tot maximum 10 jaar zijn geweest. Zoals u zal vaststellen, is op deze POR-kaart een jongeman met beginnende snor te zien. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat betrokkene op het moment van deze foto maximaal 9 tot 10 jaar was. U vindt een kopie van deze POR-kaart in bijlage " (zie brief d.d. 09/03/2023 in administratief dossier). Kortom, het gegeven dat u op het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u '16 of 17 jaar oud' bent terwijl u in wezen 22 bent, en u zelfs na confrontatie bleef volharden in uw minderjarigheid (CGVS p.7-8, p.20) ondergraaft andermaal uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat. Immers biedt u met dergelijke bedrieglijke verklaringen onvoldoende zicht op uw werkelijke levenstraject en achtergrond alvorens uw komst naar België.

Voor wat betreft de vrees die u inroept ten opzichte van Pakistan – in casu vanwege de slechte levensomstandigheden alsook het risico op arrestaties door de politie – moet worden opgemerkt dat u ginds leefde als Afgaanse vluchteling en u bijgevolg niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt (CGVS p.10, p.16-17). U blijft dus in wezen een Afgaans staatsburger, wat maakt dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend beoordeeld dient te worden ten opzichte van Afghanistan. Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit. Bijgevolg kunnen de gegrondheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Pakistan in het midden worden gelaten.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Afghanistan verwijst u enerzijds naar een vijandschap tussen uw vader en enkele verre familieleden aldaar, die ontstaan was voor uw geboorte. Uw verklaringen hierover zijn echter dermate vaag en inconsistent waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Allereerst kon u vreemd genoeg niet zeggen hoeveel tijd voor uw geboorte dit probleem ontstond en, gevraagd wie van uw broers en zussen er toen reeds geboren was, moest u het antwoord ook schuldig blijven (CGVS p.20). Nochtans lagen die feiten wel aan de basis van het vertrek van uw ouders naar de stad en vervolgens naar Pakistan, zo verklaarde u. Welke stad in Afghanistan dat was en hoe lang zij daar eerst nog verbleven, wist u echter ook niet te vertellen (CGVS p.22). Toen het CGVS u verder vroeg naar de oorzaak van uw vaders probleem, verwees u enerzijds naar een onterechte beschuldiging van de moord op zijn neef, anderzijds "kan het zijn" dat jullie familieleden hem ook viseren omwille van een gedeeld stuk land (CGVS p.20). Los van het feit dat het opmerkelijk is dat u dit niet zeker weet, sprak u over dat laatste uzelf tegen. Even later op het persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat er voor uw vaders vertrek uit het dorp in Afghanistan een overleg plaatsvond met de ouderlingen waarbij uw vader bereid was zijn land over te dragen aan zijn vijanden (CGVS p.22). Dat zij hem nu nog steeds zouden viseren mede omwille van een gedeeld stuk land dat ook aan uw vader zou toekomen houdt dan ook geen steek, want zij hadden aldus de toestemming van uw vader om dit in te nemen. U verder bevraagd over de landbouwgronden van uw familie, beweerde u nog dat niemand van uw familie daar naartoe kan vanwege het eerder vermelde vijandschap (CGVS p.20). Ook dit is opmerkelijk, wetende dat u eerder aangaf dat op zijn minst twee van uw ooms nog steeds in hetzelfde dorp wonen (CGVS p.15) en er kan worden verwacht dat, als het niet veilig genoeg is om tot bij de landbouwgronden aldaar te geraken, zij zich ook logischerwijze elders zouden hebben gevestigd. Niet alleen deze vaststelling, maar ook het feit dat u geheel in het ongewisse bent of uw ooms in het dorp ooit problemen kenden met uw vaders vijanden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit hele conflict (CGVS p.23). Indien de neven van uw vader het op hem gemunt hadden kan immers worden verwacht dat zij, na zijn vertrek, zijn broers zouden beginnen viseren en dat u hier toch iets over zou weten via uw vader.

Als verklaring voor vele onwetendheden stelde u dat u "16 of 17 jaar" bent, dat het een verhaal van lang geleden betreft en dat u hier nooit vragen over stelde aan uw vader omdat hij anders verdrietig zou worden (CGVS p.20-21). Dit kan allemaal niet overtuigen. Niet alleen is reeds gebleken dat u een pak ouder bent dan dat (zie supra), ook stelt het CGVS vast dat er bepaalde details zijn die u wél wist over uw vaders oude conflict in Afghanistan, zoals het gegeven dat net hij beschuldigd werd van de moord omdat hij goed bevriend was met het slachtoffer, dat er een overleg plaatsvond met de ouderen in het dorp en dat de vijanden waarvan sprake nu bij de taliban horen (CGVS p.20-23). Dat u die zaken wel weet maar anderzijds niet kan antwoorden op enkele basale vragen over het conflict, en uw vader u met andere woorden slechts fragmentarische informatie daarover zou hebben meegegeven, is niet geloofwaardig. Uw onwetendheden zijn trouwens des te merkwaardig daar u verklaarde dat niemand van uw familie terug kan naar Afghanistan, en de vijanden waarvan sprake zelfs tot in Pakistan zouden gekomen zijn (CGVS p.21-23; zie ook infra). Reden te meer waarom het verbaast dat u niet het fijne weet van heel deze zaak. Zo wist u verder niet met zekerheid te vertellen hoe de persoon heet die in het verleden gedood werd – u denkt dat hij A. (...) heet – en, nog frappanter, is dat u zelfs niet wist van welke stam binnen de Pasjtoens hij was (CGVS p.21). Nochtans zou het, zoals eerder vermeld, gaan om een neef van uw vader, wat niet zo'n verre familie is, en is de kans groot is dat hij tot uw eigen stam behoorde. Al even opvallend is dat u begon te gissen toen er u gevraagd werd naar de namen van de personen die uw vader beschuldigen van moord, en hun verwantschap met uw vader ("Ik heb wel een paar keer de namen H. K. (...) en S. K. (...) gehoord, maar ik weet niet zeker of zij diezelfde personen zijn." "Ik denk dat zij de broers van A. (...) zijn, ofwel dat de ene de oom is van A. (...). Ik ben het niet zeker.") (CGVS p.22). Nochtans zou het niet meer dan logisch zijn dat uw vader u hier terdege van inlicht zodat u weet tegen wie u zich moet behoeden, zowel in Afghanistan als Pakistan. Dat uw vaders vijanden tot in Peshawar gekomen zijn, is overigens een bewering die uw relaas niet onderbouwt, maar de geloofwaardigheid ervan alleen maar verder ondermijnt. U stelde namelijk als volgt: "Zij zijn een paar keer naar Peshawar gekomen in Pakistan, maar ze zijn aan het zoeken naar een gepast moment om mijn vader te vermoorden. Maar mijn vader gaat nooit buiten het huis." (CGVS p.22). Gevraagd of zij ooit binnenkwamen in het kamp waar jullie woonden, antwoordde u dat zij dat niet deden en dat zij toen tegen anderen zeiden dat uw vader buiten het kamp moest komen om met hen te praten (CGVS p.22). Dit houdt geen enkele steek. Indien uw vaders vijanden helemaal tot in Peshawar kwamen, kan worden verwacht dat zij (als Afghanen zijnde) ook het vluchtelingenkamp (waar hoofdzakelijk Afghanen wonen) zouden betreden. Dat u daarbij niet kon zeggen wanneer de laatste keer was dat uw achterneven naar Peshawar gekomen zijn, komt bezwaarlijk doorleefd over en doet eens te meer vermoeden dat uw verklaringen over dit hele conflict op fictie gebaseerd zijn en niet op werkelijke gebeurtenissen.

Naast het vermeende eerwraakconflict in het dorp van uw ouders, verwees u ook naar een tijdelijk verhaal op uw Facebook-profiel (i.e. 'Facebook Stories' / 'Reels') waar u op staat met een fles alcohol hier in België. Een persoon uit uw vriendenlijst zou dit hebben laten zien aan uw vader en broer (CGVS p.16, p.28-30; zie screenshot in map 'documenten' adm. dossier). Dat zij tweeën momenteel erg kwaad op u zouden zijn vanwege deze video, omdat uw familie daardoor nu wordt beschouwd als ongelovigen in het kamp in Pakistan (CGVS p.28-30), is een gegeven waar op zich al vraagtekens bij kan worden geplaatst.

Los van het feit dat aan het screenshot dat u doorstuurde amper bewijswaarde kan worden toegekend gezien het gemakkelijk manipuleerbare karakter van dergelijke stukken, moet ook worden gewezen op de timing ervan. U verklaarde meer bepaald dat u de video zo'n drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud op uw Facebook-profiel had geplaatst (CGVS p.29). Echter is het zo dat u, volgens uw toenmalige voogd, zo'n anderhalve week voor uw onderhoud documenten uit Pakistan ontving ter staving van uw asielaanvraag (CGVS p.30). Naar eigen zeggen werden deze naar u opgestuurd door uw voormalige baas, die ze op zijn beurt verkreeg van uw ouders (CGVS p.30). Mocht uw familie werkelijk kwaad zijn vanwege het feit dat hun medebewoners in het kamp jullie als ongelovigen beschouwen door de voormelde video, is het niet geloofwaardig dat zij u vrij kort daarna nog documenten zouden laten overmaken om u te helpen met uw procedure in België. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat jullie momenteel een dermate slechte verstandhouding zouden hebben. Voor het overige doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat u, als meerderjarige zijnde, kunt terugkeren naar Afghanistan vermits u niet aannemelijk maakt dat u daar de vijanden van uw vader en/of de taliban dient te vrezen (zie supra). Dat er niet alleen enkele personen uit uw vluchtelingenkamp in Pakistan, maar ook mensen uit Afghanistan zelf met een negatieve emoji zouden hebben gereageerd op het videoverhaal, zoals u verklaarde (CGVS p.29), komt eveneens erg bedenkelijk over. Gevraagd om al die personen op te noemen, haalde u in totaal vier namen aan: enerzijds uw baas in Pakistan en anderzijds personen die u bestempelde als uw 'dorpelingen' (onder wie een zekere S. (...) die de video aan uw vader zou hebben laten zien) (CGVS p.29-30). U slaagt er met andere woorden niet in personen uit Afghanistan zelf op te noemen bij wie de video een negatieve emoji zou hebben uitgelokt en, meer nog, u beaamde dat u van niemand uit Afghanistan of Pakistan een schriftelijke reactie kreeg na het publiceren ervan (CGVS p.29). Daarenboven worden dergelijke 'Facebook Stories' / 'Reels', zoals eerder opgemerkt, slechts tijdelijk gepubliceerd (i.e. voor de duur van 24 uur) en haalde u zelf aan dat u de video in kwestie zelf verwijderd heeft nadat uw broer u erover aansprak (CGVS p.29). Los van het feit dat het dus erg onwaarschijnlijk is dat ook maar iemand in Afghanistan de publicatie zou hebben gezien, toont u daarnaast op geen enkele wijze aan dat iemand in dat land daardoor ontsteld zou zijn, laat staan dat u hierdoor zou worden gevisieerd of vervolgd. U puurde hier zelf ook geen vrees uit t.o.v. Afghanistan toen er u hiernaar gevraagd werd op het persoonlijk onderhoud (CGVS p.31).

Bijkomstig moet worden aangestipt dat het loutere feit dat u in België alcohol heeft gedronken geen aanleiding biedt tot de toekenning van internationale bescherming. De in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, zijn gebaseerd op de heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. U toont op geen enkele manier aan dat het nuttigen van alcohol deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Het loutere gegeven dat u in Pakistan hebt verbleven, is evenmin voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Zoals eerder reeds aangegeven, moet de nood aan internationale bescherming worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Zo bent u opgegroeid en hebt u steeds gewoond bij uw eigen, Afgaanse gezin en wordt het vluchtelingenkamp waar jullie gevestigd waren, bevolkt door andere Afghanen (CGVS p.6, p.8, p.10). Uw gezinsleden reisden nooit buiten het kamp (CGVS p.14). Alle vrienden en kennissen met wie u in Pakistan omging betroffen Afgaanse burgers, en ook de echtgenoten van uw zussen betreffen Afghanen (CGVS p.25, p.27-28). U sprak steeds Pasjtoe, u leerde nooit Urdu of Engels en u ging nooit naar een Pakistaanse

school (CGVS p.6). Wel volgde u religieuze studies in de moskee en ging u daarbuiten één of twee keer per week daarheen voor het gebed (CGVS p.9, p.25). U identificeert zich nog steeds als soennitisch moslim en praktiseert dagelijks uw geloof (CGVS p.7). Eén van uw broers is bovendien werkzaam als imam (CGVS p.14). Uit bovenstaande elementen blijkt duidelijk dat, ondanks uw verblijf in Pakistan, de Afghaanse normen en waarden steeds de rode draad bleven doorheen uw leven en uw vormende jaren. Dat uw ouders, broers en zussen niet zouden willen terugkeren naar Afghanistan en, volgens uw verklaringen, steeds in Pakistan zijn gebleven, betekent overigens niet dat u niet in Afghanistan zou kunnen overleven. U beweerde immers gedurende vier jaar te hebben gewerkt in een zaak waar gordijnen en autozetels werden vervaardigd (CGVS p.9), dergelijke stoffenhandels moeten ongetwijfeld ook heel gangbaar zijn in Afghanistan. Daarnaast beschikt uw familie nog over landbouwgronden in Afghanistan (CGVS p.20) en hebt u ginds nog verscheidene ooms, tantes en neven wonen (CGVS p.14-15). Daarbij legde u geen consistente verklaringen af over het contact tussen uw moeder en vader, en hun broers in Afghanistan. Hiernaar gevraagd, verklaarde u eerst dat u niet wist of uw ouders met hun broers praatten en dat u denkt dat zij niet met elkaar in contact stonden (CGVS p.15). Later verklaarde u dan weer dat het een paar keer was voorgevallen dat uw vader door familieleden werd uitgenodigd voor een huwelijksfeest in Afghanistan, hetgeen alvast wijst op het tegendeel (CGVS p.20). Bovendien kan worden opgemerkt dat, zelfs al zou het contact tussen uw gezin en uw familie in Pakistan verwaterd zijn, niets u ervan weerhoudt om zelf contact met hen op te nemen.

Gelet op alle bovenstaande elementen ziet het CGVS geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Afghanistan zou kunnen vestigen. Daarnaast maakt niet aannemelijk in geval van terugkeer uw verre familieleden en/of de taliban te moeten vrezen. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw PoR-kaart en die van uw familieleden ondersteunen enkel uw verklaringen over uw familiesamenstelling en uw eerdere verblijf in Pakistan, elementen die door het CGVS niet worden betwist. De PoR-kaarten bieden echter geen enkel begin van bewijs voor de beweerde problemen met uw verre familieleden in Afghanistan. Uit de landeninformatie blijkt immers dat dergelijke kaarten prima facie werden uitgereikt aan alle Afghanen die konden aantonen dat zij in Pakistan verbleven ten tijde van de plaatselijke volkstelling in 2005 (zie EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugeesrapport van mei 2022, p.48-51, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghanrefugees>). Verder dient u foto's en een video in waarover u zegt dat ze overstromingen in uw vluchtelingenkamp in Pakistan afbeelden. Los van het feit dat hier geen personen herkenbaar op zijn, kan ook dit hoogstens uw eerdere verblijf in Pakistan staven. Tot slot heeft de verblijfskaart van een Afghaanse vriend in België geen toegevoegde waarde.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanlagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange

aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt verder niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. Verwerende partij legt op 9 februari 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) neer.

2.2.3. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, anders dan wat

verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 9 februari 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie gans haar leven in Pakistan te hebben gewoond in een nederzetting voor Afghaanse vluchtelingen. Haar ouders zijn naar Pakistan getrokken onder meer omwille van een familievete in Afghanistan. De vijanden van haar ouders hebben zich aangesloten bij de taliban en zijn nog steeds uit op wraak. Verder verklaarde verzoekende partij dat het leven in Pakistan zeer moeilijk is, ook gelet op de houding van de Pakistaanse politie. Daarop verliet verzoekende partij Pakistan. Omdat er een foto op Facebook gepost werd waarop verzoekende partij een fles alcohol in de hand heeft, wordt zij in Pakistan nu ook als ongelovige beschouwd en willen haar vader en oudste broer niet meer met haar spreken.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar haar herkomst en asielmotieven; waar zij initieel stelde geboren en getogen te zijn in Afghanistan en aldaar persoonlijk in de problemen geraakte met de taliban waarop zij samen met haar oudere broer Afghanistan ontvluchtte wijzigde zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) haar verklaringen en stelde zij geboren en getogen te zijn in een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan en Pakistan alleen verlaten te hebben omwille van financiële problemen;
- dat verzoekende partij zich onterecht voordoet als minderjarige wat eveneens de algemene geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt;
- dat de vrees ten opzichte van Pakistan niet relevant is gezien zij de Afghaanse nationaliteit heeft en de nood aan bescherming ten opzichte van Afghanistan moet beoordeeld worden;
- dat haar verklaringen over de familievete in Afghanistan dermate vaag en inconsistent zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden;
- dat haar verklaringen omtrent de Facebookpost en zij hierdoor door haar familie beschouwd wordt als ongelovige ondergraven worden door de vaststelling dat haar familie haar desondanks via een tussenpersoon nog documenten bezorgd heeft en dit ook geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij als meerderjarige terug kan naar Afghanistan alwaar zij nog een familiaal netwerk heeft;
- dat evenmin geloof gehecht kan worden aan haar verklaringen dat personen in Afghanistan op de hoogte zijn van haar Facebookpost;
- dat zij niet aannemelijk maakt dat het nuttigen van alcohol een fundamenteel kenmerk uitmaakt van haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet zou mogen verwacht worden dit op te geven noch maakt zij aannemelijk dat dit een uiting is van een politieke of religieuze overtuiging;
- dat het loutere gegeven in Pakistan verbleven te hebben onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw PoR-kaart en die van uw familieleden ondersteunen enkel uw verklaringen over uw familiesamenstelling en uw eerdere verblijf in Pakistan, elementen die door het CGVS niet worden betwist. De PoR-kaarten bieden echter geen enkel begin van bewijs voor de beweerde problemen met uw verre familieleden in Afghanistan. Uit de landeninformatie blijkt immers dat dergelijke kaarten prima facie werden uitgereikt aan alle Afghanen die konden aantonen dat zij in Pakistan verbleven ten tijde van de plaatselijke volkstelling in 2005 (zie EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugeesrapport van mei 2022, p.48-51, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghanrefugees>). Verder dient u foto’s en een video in waarover u zegt dat ze overstromingen in uw vluchtelingenkamp in Pakistan afbeelden. Los van het feit dat hier geen personen herkenbaar op zijn, kan ook dit hoogstens uw eerdere verblijf in Pakistan staven. Tot slot heeft de verblijfskaart van een Afghaanse vriend in België geen toegevoegde waarde.”

2.3.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar herkomst en asielmotieven. Door opnieuw te herhalen dat zij nog jong was en zij enige steun vond bij mede Afghaanse vluchtelingen die haar slecht advies gaven, geeft de verzoekende partij, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, geen afdoende verklaring waarom zij pas op het CGVS de waarheid zou vertellen.

Immers, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat zij zich geenszins kan verschuilen achter een jonge leeftijd waarop zij nog dermate beïnvloedbaar was om haar leugenachtige verklaringen over haar herkomst en asielmotieven te verschonen. Waar verzoekende partij zich immers uitgaf als minderjarige (16 jaar op het ogenblik van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, met name op 13 oktober 2021) blijkt uit de door haar voorgelegde PoR-kaart dat zij geboren is op 1 januari 2001, hetgeen haar op 13 oktober 2021 aldus ruim twintig jaar maakt (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 3, COI Case AFG/PAK 2023-006, alsook de beslissing van de dienst Voogdij van 24 april 2023 om verzoekende partij gelet op de voorgelegde PoR-kaart als meerderjarig te beschouwen). Gelet op haar leeftijd van ruim 20 jaar op het moment van het doen van haar verzoek alsook de vaststelling dat verzoekende partij reeds van bij de aanvang van haar procedure om internationale bescherming er uitdrukkelijk op gewezen werd dat het belangrijk is dat zij eerlijke verklaringen aflegt, dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar verzoek om internationale bescherming wordt verworpen en dat zij niet diegenen moet geloven die haar aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, Vragenlijst CGVS, 28 april 2022, voorafgaand advies), is haar uitleg waarom zij bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot haar herkomst en haar asielmotieven niet aannemelijk. Dat zij ook pas nadat ze met een ver familielid gesproken had het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen inzag, kan gelet op voorgaande vaststellingen niet aangenomen worden. Zoals de commissaris-generaal ook pertinent motiveert haalt verzoekende partij bij het CGVS, anders dan in haar eerste gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken, ook asielmotieven aan met betrekking tot Afghanistan. Zo deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, kan redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht worden dat zij – die internationale bescherming zoekt – daarvan onmiddellijk melding maakt van zodra zij daartoe de kans krijgt en aldus al bij de dienst vreemdelingenzaken en dit ongeacht het advies van derden.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de commissaris-generaal de eigen botscan tegenspreekt en zij aldus volhardt in haar voorgehouden minderjarigheid, wijst de Raad erop dat verzoekende partij een originele PoR-kaart heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 1 januari 2001 werd geboren. Zoals ook omstandig en pertinent wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing kan niet aangenomen worden dat op deze kaart een verkeerde geboortedatum wordt vermeld. Immers gaat het tussen de verklaringen van verzoekende partij over haar leeftijd (15 à 16 jaar rond oktober 2020) en de uit de PoR-kaart afgeleide leeftijd (ruim 20 jaar) om een dermate significant verschil dat geenszins kan aangenomen worden dat de Pakistaanse autoriteiten dergelijk leeftijdsverschil niet zouden opmerken. Zoals immers eveneens dient vastgesteld werd de PoR-kaart blijkens de informatie in het administratief dossier (map Landeninformatie, stuk 3, COI Case AFG/PAK 2023-006) vernieuwd op 14 mei 2014 en was ze geldig tot 31 december 2015 (administratief dossier, map Documenten, stuk 1, originele PoR-kaart). Rekening houdende met de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar leeftijd zou dat betekenen dat zij in 2014-2015 9 à 10 jaar oud zou geweest zijn. Op de PoR-kaart staat evenwel een persoon afgebeeld waarvan onomstotelijk kan gesteld worden dat deze zeker een ruim aantal jaren ouder is dan 9 à 10 jaar; het betreft immers een foto van een jongeman, waarvan het aangezicht geenszins kinderlijk meer is, en met een beginnende snor. Gelet op deze pertinente vaststellingen slaagt verzoekende partij er met haar theoretisch betoog over de aanvang van de puberteit en haar betoog dat er wel degelijk fouten kunnen voorkomen bij het opmaken van de PoR-kaarten geenszins in afbreuk te doen aan de motieven waarbij

op goede gronden wordt vastgesteld dat verzoekende partij in werkelijkheid een pak ouder is dan wat zij voorhoudt te zijn.

De verwijzing naar de uitgevoerde botscan kan evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Immers gaf de botscan inderdaad wel aan dat verzoekende partij op datum van 29 oktober 2021 een leeftijd had van 15,1 jaar maar werd evenzeer aangegeven dat er een 95% predictie-interval is tussen 11,7 en 19 jaar en een kans van 6% bestaat dat verzoekende partij ouder is dan 18 jaar, zodat de botscan hoe dan ook niet uitsloot dat verzoekende partij toch meerderjarig was. Aangezien verzoekende partij daarna zelf haar originele PoR-kaart heeft voorgelegd op basis waarvan kan aangenomen worden dat zij aanzienlijk ouder is dan zij voorhoudt (zie bespreking *supra*) kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de botscan om alsnog haar minderjarigheid aan te tonen. Daarenboven wijst de Raad erop dat de dienst Voogdij naar aanleiding van de voorlegging van de PoR-kaart dewelke als authentiek werd bevonden en op basis van de elementen uit het dossier op 24 april 2023 geoordeeld heeft verzoekende partij als meerderjarig te beschouwen en de voogdij stop te zetten (administratief dossier, beslissing dienst Voogdij dd. 24.04.2023). De Raad wijst er verder op dat een eventuele betwisting omtrent de beslissing van de dienst Voogdij niet voor de Raad kan gevoerd worden aangezien de daartoe wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid bij de Raad van State is. Daarenboven, zo verzoekende partij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met de beslissing van de dienst Voogdij, kon verwacht worden dat zij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Er blijkt echter niet dat zij deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

De vaststelling dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot haar herkomst en asielmotieven, zonder dat zij daarvoor een aanvaardbare uitleg heeft – zoals blijkt uit de bespreking *supra* kan zij immers geenszins dienstig verwijzen naar haar jonge leeftijd –, is wel degelijk een element dat de algemene geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in het gedrang brengt. Verder heeft de commissaris-generaal, anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, zich geenszins beperkt tot deze vaststelling om het besluit dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt te onderbouwen, maar heeft hij tevens de door de verzoekende partij aangehaalde elementen omtrent haar vrees voor terugkeer naar Afghanistan, in samenhang met de door haar voorgelegde documenten en de objectieve landeninformatie over Afghanistan, onder de loep genomen en omstandig gemotiveerd waarom haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, de door haar bijgebrachte documenten daar geen ander oordeel over toelaten, en zij bijgevolg de nood aan internationale bescherming niet aantoot. Het betoog dat het *“bijzonder onbuigzaam (is) van de verwerende partij om haar volledige aandacht te richten op het gegeven dat verzoekende partij bij aanvang van de asielprocedure niet durfde de waarheid te vertellen en de waarheidsgetrouwe verklaringen ondersteund met documenten compleet links laat liggen”* is derhalve geenszins ernstig.

2.3.6.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet betwist dat de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming dient te gebeuren ten opzichte van Afghanistan aangezien zij een Afghaans staatsburger is en zij niet over de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Derhalve dient de aangehaalde vrees ten opzichte van Pakistan niet beoordeeld te worden.

2.3.6.4. De Raad wijst erop dat, waar de verzoekende partij haar vluchtrelaas herhaalt, zij daarmee nalaat de omstandige motivering waarom zij geen nood aan bescherming met betrekking tot Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt met concrete argumenten te betwisten. Het louter herhalen van haar vrees is uiteraard niet afdoende om de gegrondheid van deze vrees aan te tonen.

2.3.6.5. De Raad kan de verzoekende partij verder geenszins volgen waar zij de vastgestelde gebrekkige kennis en inconsistente verklaringen omtrent de familievete in Afghanistan die aanleiding zijn voor haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan tracht te verklaren door het feit dat zij initieel gelogen heeft over haar herkomst en haar kennis aldus beperkt is tot hetgeen zij gehoord heeft tijdens haar jonge jaren via haar vader. Immers was verzoekende partij al ruim volwassen toen zij uit Pakistan vertrok zoals blijkt uit de bespreking *supra* en is het geenszins aannemelijk dat – nu de familievete in Afghanistan een wezenlijk kernelement is van haar vluchtrelaas – verzoekende partij zich bij haar familie niet grondig geïnformeerd heeft hierover, zo deze familievete werkelijk bestaat. Dit temeer blijkt dat verzoekende partij eveneens verklaarde sinds haar komst naar België één à twee keer per maand, anderhalve maand contact te hebben met haar ouders, broers en zussen in Pakistan en zij dus wel degelijk bij machte was zich daaromtrent te informeren. Zoals de commissaris-generaal ook pertinent motiveert kan verzoekende partij zich evenmin verschuilen achter het argument dat haar vader – indien er naar gevraagd – verdrietig zou worden nu *“er bepaalde details zijn die u wél wist over uw vaders oude conflict in Afghanistan, zoals het gegeven dat net hij beschuldigd werd van de moord omdat hij goed bevriend was met het slachtoffer, dat er een overleg plaatsvond met de ouderen in het dorp en dat de vijanden waarvan sprake nu bij de taliban*

horen (CGVS p.20-23). Dat u die zaken wel weet maar anderzijds niet kan antwoorden op enkele basale vragen over het conflict, en uw vader u met andere woorden slechts fragmentarische informatie daarover zou hebben meegegeven, is niet geloofwaardig.”.

2.3.6.6. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de verwerende partij zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen.

2.3.6.7. In de mate dat verzoekende partij meent dat haar verblijf in Pakistan en haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verder blijkt uit het rapport “*EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees*” van mei 2022 waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst dat etnische Pashtous aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtous onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de *de facto* regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, waarnaar de commissaris-generaal ook verwijst, blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die *in casu* niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Nog naast de vaststelling dat de door de verzoekende partij voorgelegde PoR-kaart enkel een bewijs vormt van het feit dat verzoekende partij in Pakistan heeft verbleven, maar niet van haar verklaringen dat zij daar heel haar leven heeft doorgebracht en zij nooit in Afghanistan is geweest, en ook de andere voorgelegde documenten daarvan geen bewijs vormen, dit temeer gelet op de bedrieglijke verklaringen van verzoekende partij over haar herkomst, waardoor kan besloten worden dat verzoekende partij onvoldoende zicht biedt op haar werkelijke levenstraject en achtergrond, moet alleszins worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht als volgt oordeelt in de bestreden beslissing:

“Zo bent u opgegroeid en hebt u steeds gewoond bij uw eigen, Afghaanse gezin en wordt het vluchtelingenkamp waar jullie gevestigd waren, bevolkt door andere Afghanen (CGVS p.6, p.8, p.10). Uw gezinsleden reisden nooit buiten het kamp (CGVS p.14). Alle vrienden en kennissen met wie u in Pakistan omging betroffen Afghaanse burgers, en ook de echtgenoten van uw zussen betreffen Afghanen (CGVS p.25, p.27-28). U sprak steeds Pasjtoe, u leerde nooit Urdu of Engels en u ging nooit naar een Pakistaanse school (CGVS p.6). Wel volgde u religieuze studies in de moskee en ging u daarbuiten één of twee keer per week daarheen voor het gebed (CGVS p.9, p.25). U identificeert zich nog steeds als soennitisch

moslim en praktiseert dagelijks uw geloof (CGVS p.7). Eén van uw broers is bovendien werkzaam als imam (CGVS p.14). Uit bovenstaande elementen blijkt duidelijk dat, ondanks uw verblijf in Pakistan, de Afghaanse normen en waarden steeds de rode draad bleven doorheen uw leven en uw vormende jaren. Dat uw ouders, broers en zussen niet zouden willen terugkeren naar Afghanistan en, volgens uw verklaringen, steeds in Pakistan zijn gebleven, betekent overigens niet dat u niet in Afghanistan zou kunnen overleven. U beweerde immers gedurende vier jaar te hebben gewerkt in een zaak waar gordijnen en autozetels werden vervaardigd (CGVS p.9), dergelijke stoffenhandels moeten ongetwijfeld ook heel gangbaar zijn in Afghanistan. Daarnaast beschikt uw familie nog over landbouwgronden in Afghanistan (CGVS p.20) en hebt u ginds nog verscheidene ooms, tantes en neven wonen (CGVS p.14-15). Daarbij legde u geen consistente verklaringen af over het contact tussen uw moeder en vader, en hun broers in Afghanistan. Hiernaar gevraagd, verklaarde u eerst dat u niet wist of uw ouders met hun broers praatten en dat u denkt dat zij niet met elkaar in contact stonden (CGVS p.15). Later verklaarde u dan weer dat het een paar keer was voorgevallen dat uw vader door familieleden werd uitgenodigd voor een huwelijksfeest in Afghanistan, hetgeen alvast wijst op het tegendeel (CGVS p.20). Bovendien kan worden opgemerkt dat, zelfs al zou het contact tussen uw gezin en uw familie in Pakistan verwaterd zijn, niets u ervan weerhoudt om zelf contact met hen op te nemen.

Gelet op alle bovenstaande elementen ziet het CGVS geen redenen om aan te nemen dat u zich niet in Afghanistan zou kunnen vestigen”

alsook:

“Bijkomstig moet worden aangestipt dat het loutere feit dat u in België alcohol heeft gedronken geen aanleiding biedt tot de toekenning van internationale bescherming. De in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, zijn gebaseerd op de heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. U toont op geen enkele manier aan dat het nuttigen van alcohol deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Door in haar verzoekschrift louter te beweren dat zij totaal vervreemd is van Afghanistan door haar leven in Pakistan en de verwijzing naar het feit dat Afghanen die in Pakistan geleefd hebben vaak een sterk accent hebben en moeilijkheden hebben om aan een job te geraken, zonder *in concreto* aan te tonen dat deze elementen op haar van toepassing zijn, slaagt verzoekende partij er niet in de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Hoewel verzoekende partij in Pakistan zou zijn geboren en getogen en er tot haar vertrek naar Europa zou hebben verbleven, voor zover deze verklaringen al voor waar kunnen aangenomen worden gelet op de bespreking *supra*, kan hoe dan ook, gelet op het voorgaande, worden aangenomen dat zij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat zij daarnaar gevormd is.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad wijst er vervolgens op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in het Westen heeft verbleven niet kan worden afgeleid dat zij hierdoor dermate verwesterd is dat zij niet zou kunnen aarden in Afghanistan.

In casu dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte tijdens de administratieve procedure noch bij het beroep voor de Raad concrete informatie aan die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt, of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan. De loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa alsook de verwijzing naar de bij aanvullende

nota neergelegde arbeidsovereenkomst, getuigenverklaringen inzake de inspanningen tot integratie van verzoekende partij en stukken inzake school volstaat niet.

Immers, met het loutere feit dat zij reeds gewerkt heeft in België, hier mensen kent die voor haar een goed woordje willen doen en dat zij naar school is geweest en felicitaties heeft gekregen omdat zij lessen DASPA gevolgd heeft, waarbij de Raad trouwens moet vaststellen dat de meerderheid van de stukken inzake school betrekking hebben op de veelvuldige afwezigheden van school, alsook het feit dat zij alcohol zou nuttigen toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij Pashtou spreekt, zij soennitisch moslim is, zij de koran leest, zij ook in België dagelijks bezig is met haar geloof, zij bidt en meedoet aan de ramadan (CGVS, NPO, 27 februari 2023, p. 6-7) en zij in Afghanistan nog beschikt over een familiaal netwerk (CGVS, NPO, 27 februari 2023, p. 14-15) waarvan niet blijkt dat zij daarmee geen contact kan opnemen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

2.3.6.8. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.3.6.9. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet in *concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

2.3.6.10. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Pakistan en/of Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.6.11. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd

te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.6.12. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, herhaalt de Raad dat verzoekende partij dit, mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat hem *in casu* een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aangeleverd werd waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen

inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.6.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.6.15. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verder aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en op dat moment zelfs ook nog door haar voogd hoewel nadien bleek dat verzoekende partij al meerderjarig was. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.6.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat,

doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.7. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER